

حذف منابع رونق تولید

روایت فرزانه طهرانی

از وضعیت حساب پیشرفت و عدالت در بودجه ۱۴۰۳

استان میانه‌رو

بررسی پیروزی نامزدهای منتقد دولت
در استان آذربایجان شرقی

ورزشی یا سیاسی

گفت‌وگو با هوشنگ نصیرزاده مدیرعامل تراکتور

درباره علل جدایی پاکو خمز سرمربی این تیم

معلمان در دایره فقر

بررسی وضعیت معیشت، حقوق‌های ناچیز، کار بدون بیمه و کارگری آموزگاران

دیپلماسی مهار نتایج

گزارش دیپلماسی ۲-۳

بررسی رایزنی‌های وزیر خارجه ایران
موضوع سران اروپا و آمریکا
جلسه دیروز کابینه جنگ اسرائیل
ونشست شورای امنیت سازمان ملل

سازمان دیپلماتیک ایران (از راست: امیرعباس لاهیانی (وزیر امور خارجه ایران)، جوادین (رئیس جمهوری آمریکا)، ساجد شیری (وزیر خارجه مصر)، محمود گامبور (وزیر خارجه انگلیس)، آتانا باکریوک (وزیر خارجه آلمان)، جوزف بورل (مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا)، اینیاس مین (نایب‌رئیس نخست‌وزیر اسرائیل))

سرمقاله

و نمی‌توان از همه خواست به نتیجه واحد برسند. هنگامی که حتی در موضوعی چون قضاوت هم رویکردها و احکام تا حدی متفاوت وجود دارد که نباید باشد در موضوعات اجتماعی و سیاسی دیگر که تنوع نظرات امری پذیرفته است. مطلوب هم نیست زیرا اتفاقاً بهترین افکار هم در تقابل با اظهارات دیگران صیقل خورده و آبدیده می‌شوند و به بلوغ می‌رسند. بنابراین، محروم کردن بهترین افکار از نعمت منتقدان و مخالفان راه بلوغ آن فکر را می‌بندد. هرچند چنین افکاری از اساس علاقه‌ای به بلوغ نداشته که بخواهد بالغ شود. شیوه اول یک نتیجه حتمی دارد و اینکه مردم آن را بازتاب دهنده مواضع الزامی رسمی تلقی کرده و از آن رویگردانی می‌کنند. اگر این شیوه مؤثر بود حتماً نیازی به احضار فعالان رسانه‌ای نمی‌بود چون با در اختیار داشتن این همه رسانه‌های رسمی، دیگر دغدغه‌ای از وجود چهار رسانه مستقل نبود. ولی متأسفانه نگران همین چهار رسانه هستند و توجه ندارند که تعیین دستورالعمل برای اینکه چه بنویسند و چه ننویسند، موجب رویگردانی نویسندگان مستقل از پرداختن به موضوع می‌شود و همین نکته برای بی‌اعتبار کردن سیاست‌های رسمی کفایت می‌کند. اهمیت این دورویکرد در نتیجه وحدت‌بخش آن است. رویکرد اول به‌ظاهر موجب وحدت می‌شود. ولی این نوع وحدت شکننده و ناپایدار است. وحدت با چیزی بیرون از مردم است که هر لحظه می‌تواند اعتبارش را از دست بدهد. وحدتی مکانیکی است که زود به دست می‌آید و زودتر از آنچه فکر کنیم، از دست می‌رود. در حالی که در شیوه دوم وحدت ارگانیک و مبتنی بر رویکردها و انگیزه‌های درونی مردم است. سخت و بازحمت به دست می‌آید؛ ولی دیرپا و پرقدرت است. **۲**

گزارش رسانه ۲-۳

هر رفتاری فراتر از ظاهر آن معنایی ضمنی دارد که به‌طور صریح بیان نمی‌شود یا حتی می‌کوشند پوشیده بماند. بیابید دو کشور یونان و ترکیه را در نظر بگیریم که در موارد معینی با یکدیگر در تقابل جدی هستند. روشن است که حکومت هر دو کشور باید در پی تحقق منافع ملی خود و مردمش باشد. این هدف را می‌توان از دو طریق انجام داد؛ اول از طریق تعریف متمرکز و تعیین معنای منافع ملی و جلوگیری از هرگونه اظهار نظر مغایر با آن در رسانه‌های رسمی انجام می‌دهند. فرض کنیم که هم در تعیین منافع ملی و هم در تطبیق مصادیق رفتارها با آن نیز کاملاً دقیق و درست عمل کنند. صاحبان قدرت در کشور دوم بر عکس اولی‌ها می‌پذیرند که بر حسب فهم خود از منافع ملی عمل نمایند ولی مانع بیان نظرات دیگران ولو مغایر با آن نشوند. هرچند اطمینان قطعی دارند که فهم خودشان درست است. ما به‌عنوان ناظر بیرونی چه درکی از این دو رفتار خواهیم داشت؟ به نظر می‌رسد که نباید در بهتر دانستن روش دوم تردید کنیم. چون پایدارتر و عملی‌تر و نزدیک‌تر به صواب است. زیرا منافع ملی حقیقتی است که باید مردم را درباره آن قانع و همراه کرد و این مستلزم اظهار نظر موافق و مخالف است و نتیجه برآمده از آن نشانه اطمینان و اعتماد به نفس بالای صاحبان این رای و نظر است. در حالی که شیوه اول برعکس است. اگر شیوه اول را می‌پذیریم دیگر جای بحثی باقی نمی‌ماند ولی در شیوه دوم باید امکان بیان نظرات مخالف و حتی نادرست را هم در نظر گرفت. اصولاً مردم از خلال مقایسه این نظرات است که یکی را ترجیح داده و حمایت می‌کنند. پس به نتیجه رسیدن روش اول نه ممکن است و نه مطلوب. ممکن نیست زیر نظرات مردم به علل روشنی گوناگون است

احضارها نتیجه عکس می‌دهد

ارزیاب فعالان سیاسی و رسانه‌ای
از برخورد با روزنامه‌نگاران
که درباره مسئله اسرائیل نوشته‌اند